

Arrest

nr. 292 557 van 3 augustus 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de van 15 maart 2023 tot intrekking van bijlage 15*bis* en het attest van immatriculatie en tot impliciete weigering van de verblijfsaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 mei 2023 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 3 juli 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 september 2022 dient verzoekster een aanvraag in voor toelating tot verblijf in functie van haar echtgenoot. Op dezelfde dag wordt verzoekster in het bezit gesteld van een bijlage 15*bis* en een attest van immatriculatie.

Op 15 maart 2023 neemt verweerder een beslissing tot intrekking van de voormelde bijlage 15*bis* en het attest van immatriculatie. Verzoekster betoogt dat deze beslissing tevens een impliciete beslissing inhoudt tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Op 13/10/2022 heeft onze dienst het dossier van betrokkene ontvangen betreffende een verblijfsaanvraag op basis van gezinshereniging artikel 10. Uit de overgemaakte documenten blijkt echter dat er betrokkene ten onrechte op 23/09/2022 in het bezit werd gesteld van een bijlage 15bis en erna van een attest van immatriculatie.

In artikel 26 §1, °1 en °2 van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 staat het volgende: 5 1 De vreemdeling die een vraag voor een toelating tot verblijf indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 1, 2* of 4°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven: 1* de voor zijn binnenkomst en verblijf vereiste documenten die aantonen dat hij voldoet aan de in artikel 12bis, J1 7. tweede lid, 1*, 2* of 4°, van de wet bepaalde voorwaarden: 2' de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag allé vereiste documenten voorlegt, overhandigt de burgemeester of zijn gemachtigde hem een ontvangstbewijs van zijn aanvraag, conform het model in de bijlage 15bis.”*

Uit de voorgelegde documenten en na contact met uw dienst blijkt dat betrokkene kennelijk de aanvraag vanuit illegaal verblijf indiende en de gemeenteambtenaar niet bevoegd was om de bijlage 15bis af te leveren. Betrokkene voldoet dus aan geen enkele voorwaarde van artikel 12bis van de wet van 15/12/1980, met name:

o Betrokkene werd nog niet in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

o Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

o Betrokkene legt eveneens geen bewijs voor dat ze zich in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen terug te keren naar haar land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

Daar betrokkene op 23/09/2022 ten onrechte in het bezit gesteld werd van een bijlage 15bis en erna van een attest van Immatriculatie, kan dit document slechts de waarde hebben van een instrumentum dat niet onderbouwd is door een negotium, Uit het feit dat uw dienst een materiële vergissing beging, kunnen geen rechten worden geput. De bijlage 15bis en het attest van immatriculatie dienen te worden gesupprimeerd.

De andere voorwaarden voor de toepassing van artikel 10 van de wet werden niet onderzocht. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Schending van:

- Artikel 12bis Vw

- Art 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

1- Het motiveringsbeginsel, redelijkheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur

Eerste onderdeel:

In beginsel dient de aanvraag te worden ingediend bij de Belgische ambassade in het buitenland. Echter, in geval van buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft. Dit is in casu het geval. Verzoekster heeft in casu toepassing gemaakt van artikel 12bis § 1, 3° Vw.

Zoals eerder uiteengezet waren er ontegensprekelijk buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat de aanvraag in België zou worden ingediend.

Alzo werd gelet op de buitengewone omstandigheden een aanvraag ingediend bij de burgemeester van de Stad Gistel.

In casu werd verzoekster in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs conform bijlage 15bis, en werd verzoekster eveneens in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Aldus impliceerde dit dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden waren aanvaard, en dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

Het vertrouwensbeginsel impliceert dat wie op goede gronden (bijvoorbeeld na een duidelijke toezegging) erop mag vertrouwen dat de overheid een besluit neemt, daar ook recht op heeft.

Overeenkomstig het vertrouwensbeginsel mocht verzoekster erop vertrouwen dat de afgifte van het attest van immatriculatie en van de bijlage 15bis impliceerde dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

Verzoekster had ook geen enkele reden om hieraan te twijfelen, nu de ingeroepen buitengewone omstandigheden van dien aard waren dat een redelijk bestuur deze zou aanvaarden.

Bovendien zou indien de buitengewone omstandigheden niet zouden worden aanvaard, de overheid aan verzoekster een bijlage 15quater en een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster hebben moeten afgeven.

26/1 §2 lid 2 Vb.:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart, betekent de burgemeester of zijn gemachtigde deze beslissing door middel van het document conform het model in de bijlage 15quater. Indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen bevindt, geeft de Minister of zijn gemachtigde, in voorkomend geval, door middel van het formulier A of B, conform het model van de bijlage 12 of 13, een bevel om het grondgebied te verlaten aan hem af.”

Verzoekster heeft nooit een bijlage 15quater, noch een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen. Wel integendeel heeft zij een attest van immatriculatie en een bijlage 15bis ontvangen.

Verzoekster kon er dus gerechtigd van uitgaan dat de beslissing ontvankelijk was verklaard.

Door thans plots een beslissing te nemen, stellend dat de bijlage 15bis geen enkele waarde zou hebben schendt de verwerende partij het gerechtigd vertrouwen dat verzoekster vermocht te hebben.

De verwerende partij diende zich niet meer uit te spreken over de ontvankelijkheid, doch kon zich enkel nog uitspreken over de gegrondheid, hetgeen zij in casu heeft nagelaten te doen.

De bestreden beslissing schendt dan ook voormelde bepalingen.

Tweede onderdeel:

Zelfs indien wordt geoordeeld dat de verwerende partij de desbetreffende beslissing kon nemen dat de bijlage 15bis zou moeten worden ingetrokken, betekent dit niet dat de verwerende partij verder geen onderzoek meer zou moeten doen naar de ontvankelijkheid en naar de gegrondheid van de aanvraag.

Immers, in dit geval dient de overheid de buitengewone omstandigheden te onderzoeken, en aldus “opnieuw” de ontvankelijkheid te onderzoeken.

De verwerende partij laat na dit te doen. Zij stelt de bijlage 15bis in te trekken, doch doet verder geen onderzoek meer naar de buitengewone omstandigheden of naar de gegrondheid.

De verwerende partij laat na dit te onderzoeken, en geeft daaromtrent zelfs geen motivering.

De beslissing laat zelfs uitschijnen dat ze enkel beslist om de bijlage 15bis in te trekken, maar dat ze verder nog geen beslissing neemt omtrent de aanvraag zelf. Verzoekster meende dan ook dat er dienaangaande nog een beslissing kon worden verwacht. Echter blijkt dat de verwerende partij met de

bestreden beslissing de bedoeling heeft om de aanvraag zelf af te wijzen. Dienaangaande is geen formele duidelijke motivering te vinden, zodat de beslissing de voormelde bepalingen schendt.”

2.2. Op 23 september 2022 diende verzoekster, op grond van artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), een verzoek in om gezinshereniging in functie van haar echtgenoot die beschikt over een verblijfsrecht van onbeperkte duur.

Een aanvraag op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet moet in principe worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging van de woonplaats of verblijfplaats van de verzoekende partij in het buitenland. Artikel 12bis, § 1, van de vreemdelingenwet voorziet echter volgende uitzonderingen:

“1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.”

Artikel 26 van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die een aanvraag voor een toelating tot verblijf indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven:

1° de voor zijn binnenkomst en verblijf vereiste documenten die aantonen dat hij voldoet aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet bepaalde voorwaarden;

2° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, overhandigt de burgemeester of zijn gemachtigde hem een ontvangstbewijs van zijn aanvraag, conform het model in de bijlage 15bis. De aanvraag en een kopie van de bijlage 15bis worden onmiddellijk naar de Minister of zijn gemachtigde gestuurd. Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.”

Artikel 26/1 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven:

1° een geldig paspoort;

2° de bewijsdocumenten die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden, zoals gedefinieerd in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de wet;

3° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde onmiddellijk een kopie van de aanvraag naar de gemachtigde van de Minister, zodat de laatstgenoemde persoon de ontvankelijkheid ervan kan verifiëren. Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.

§ 2. Indien de Minister of zijn gemachtigde de aanvraag ontvankelijk verklaart, informeert de burgemeester of zijn gemachtigde de vreemdeling dat zijn aanvraag ontvankelijk is, geeft hem een ontvangstbewijs van de aanvraag conform het model in de bijlage 15bis af, schrijft hem in in het vreemdelingenregister en geeft hem een attest van immatriculatie (model A) af, conform het model in de bijlage 4. Dit attest van immatriculatie vervalt zes maanden na de afgifte van het genoemd ontvangstbewijs. [2 Indien de aanvraag echter wordt ingediend door een familielid bedoeld bij artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° van de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en voormalig houder is van een Europese blauwe kaart, vervalt het attest van immatriculatie vier maanden na de afgifte van het ontvangstbewijs van de aanvraag.]2

Indien de Minister of zijn gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart, betekent de burgemeester of zijn gemachtigde deze beslissing door middel van het document conform het model in de bijlage 15quater. Indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen bevindt, geeft de Minister of zijn gemachtigde, in voorkomend geval, door middel van het formulier A of B, conform het model van de bijlage 12 of 13, een bevel om het grondgebied te verlaten aan hem af."

In de bestreden beslissing motiveert verweerder dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 12bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster voldoet aldus niet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden en werd volgens verweerder ten onrechte in het bezit gesteld van een bijlage 15bis en een attest van immatriculatie.

Verzoekster betwist dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden. Zij wijst erop dat zij samenwoont met haar echtgenoot en hun minderjarige dochter. Verzoekster zou op het ogenblik van het indienen van haar verblijfsaanvraag zwanger zijn van haar tweede kind. Verzoekster voert aan dat, indien zij dient terug te reizen naar Kosovo, zij gedurende lange tijd gescheiden zal zijn van haar dochter terwijl hechting met de ouders van zeer groot belang is bij de verdere ontwikkeling van het kind. Daarenboven zou verzoeksters echtgenoot niet kunnen meereizen aangezien hij tewerkgesteld is in België. Verzoekster voert aan dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen en dat zij zich bij haar aanvraag beriep op artikel 12bis, § 1, 3°, van de vreemdelingenwet.

Het administratief dossier bevat de geboorteakte van haar oudste dochter en de huwelijksakte van verzoekster en haar echtgenoot. Er blijkt echter niet dat verzoekster in het kader van haar aanvraag heeft gewezen op buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet, bijvoorbeeld met een begeleidend schrijven. Ook uit het verzoekschrift kan niet worden afgeleid op welke manier verzoekster gewezen zou hebben op buitengewone omstandigheden. Verzoekster verduidelijkt niet op welke manier verweerder had kunnen vaststellen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden louter op basis van de overgemaakte stukken. In dit verband dient erop te worden gewezen dat het verzoekster toekomt om bij haar aanvraag duidelijk alle elementen aan te voeren die zij nuttig acht voor de behandeling van haar aanvraag. Waar verzoekster aanvoert dat haar gezin niet met haar kan meereizen naar Kosovo of Italië en derhalve gedurende lange tijd van hen gescheiden zal zijn, dient de Raad vast te stellen dat zij dit element thans pas voor het eerst aanvoert. Zij kan verweerder niet ernstig verwijten omtrent dit element niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Voor zover verzoekster op dit element een antwoord wenst, herinnert de Raad eraan dat hij voor een beoordeling niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt vast dat het motief dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden aantoonde bij het indienen van haar verblijfsaanvraag steunt op een correcte feitenvinding minstens maakt verzoekster het tegendeel niet aannemelijk. Verzoekster kan aldus niet worden gevolgd waar zij betoogt dat verweerder toepassing diende te maken van artikel 26/1 van het vreemdelingenbesluit.

In de bestreden beslissing wordt tevens gemotiveerd wordt dat verzoekster niet in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en niet

in het bezit is van een geldig visum. Verzoekster gaat niet in op deze motieven en weerlegt deze dan ook niet.

De Raad dient vast te stellen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te oordelen dat zij niet voldoet aan de voorwaarden in de zin van artikel 12bis van de vreemdelingenwet en dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf aldus onontvankelijk verklaard dient te worden.

2.3. In de mate dat verzoekster de schending van haar gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient er enerzijds opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Anderzijds dient opgemerkt te worden dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van nietonderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Verder moet worden opgemerkt dat verzoeker nooit een duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België en dat moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om hem op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). Een belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van het gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Er moet er nog op worden gewezen dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi/Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse/Nederland*, par. 101).

Verzoekster voert aan dat, indien zij dient terug te reizen naar Kosovo, zij gedurende lange tijd gescheiden zal zijn van haar dochter terwijl hechting met de ouders van zeer groot belang is bij de verdere ontwikkeling van het kind. Daarenboven zou verzoeksters echtgenoot niet kunnen meereizen aangezien hij tewerkgesteld is in België.

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat verzoekster zelf aanhaalt dat zij een verblijfsrecht heeft in Italië. Zij is aldus niet verplicht om terug te keren naar Kosovo maar kan haar verblijfsaanvraag ook indienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in Italië. In elk geval zou verzoekster slechts tijdelijk gescheiden zijn van haar gezin. Er blijkt niet dat een dergelijke tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen haar gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

(EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228). Waar verzoekster aanvoert dat haar echtgenoot werkzaam is in België, dient de Raad op te merken dat op basis van dit element alleen er niet kan worden aangenomen dat de bestreden beslissing een disproportionele impact heeft op verzoeksters gezinsleven.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat verzoekster van rechtswege toegelaten is tot verblijf in functie van gezinshereniging met haar echtgenoot voor zover zij aan de wettelijk gestelde verblijfsvoorwaarden voldoet en voor zover zij haar aanvraag bij haar woonplaats of haar verblijfplaats in het buitenland indient overeenkomstig artikel 12*bis*, § 2, van de vreemdelingenwet, en zij dus de mogelijkheid, zo niet het recht, heeft om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Uit artikel 12*bis*, § 2, derde lid, van de vreemdelingenwet volgt dat wanneer verzoekster haar aanvraag om toelating tot verblijf indient in het buitenland, de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden – of uitzonderlijk in complexe gevallen vijftien maanden – volgend op de datum van indiening van de aanvraag wordt getroffen en betekend.

Gelet op het voorgaande toont verzoekster niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen verzoeksters persoonlijke belangen enerzijds, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Vervolgens voert verzoekster aan dat de afgifte van de bijlage 15*bis* overeenkomstig het vertrouwensbeginsel impliceert dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden aanvaard werden en dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Er is sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen. Voorts moet de betrokkene aantonen dat het gedrag van het bestuur aanleiding heeft gegeven tot rechtmatige verwachtingen in hoofde van betrokkene (RvS 3 juni 2010, nr. 204655).

Verzoekster voert aan dat zij nooit een bijlage 15*quater* of een verwijderingsmaatregel ontvangen heeft. Zij wijst erop in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie en een bijlage 15*bis* ontving. Deze documenten kennen geen verblijfsrecht toe aan verzoekster maar laten haar enkel toe om op het grondgebied te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de bijlage 15*bis* en het attest van immatriculatie een voordeel aan haar heeft verleend, dient te worden opgemerkt dat verzoekster verblijfsrecht slechts precair was. Indien toch aangenomen zou moeten worden dat de voormelde documenten een voordeel verleende aan verzoekster, dient erop te worden gewezen dat zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden zoals voorzien in artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet. Verzoekster verduidelijkt niet waarom dit geen gewichtige reden is om de bijlage 15*bis* en het attest van immatriculatie die aan haar werden overhandigd in te trekken.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het vertrouwensbeginsel.

2.5. In een laatste middelonderdeel voert verzoekster aan dat, zelfs indien aangenomen dient te worden dat de bijlage 15*bis* van 15 maart 2023 ingetrokken moet worden, dit niet betekent dat verweerder geen verder onderzoek moet voeren naar de ontvankelijkheid en de gegrondheid van verzoeksters aanvraag. In dit verband dient de Raad erop te wijzen dat er in de bestreden beslissing net wordt vastgesteld dat verzoekster niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet. Uit het bovenstaande blijkt dat deze beoordeling niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Overeenkomstig artikelen 26 en 26/1 van het vreemdelingenbesluit, dient verzoeksters aanvraag daarom niet in overweging genomen te worden. Verzoekster dan ook kan niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de ontvankelijkheid en de gegrondheid van haar aanvraag alsnog beoordeeld dient te worden.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M.-C. VERTOMMEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M.-C. VERTOMMEN

C. VERHAERT